

Respect DELIA (*sec*): Vezi cam simplist lucrurile...

LUMINIȚA: Ei, nu te supăra. Am zis și eu așa, într-o doară...

(*Gest larg, cuprinzător.*) De unde?

NEACȘU: Vrei să-ți spun secretul?

LUMINIȚA: Aș cam vrea...

NEACȘU (*se bate cu degetul în dreptul inimii*)

LUMINIȚA: Cardiac?

NEACȘU: Generos. Darnic! Cei mai mulți cred că pentru politică îți trebuie, în primul rând, cap. Eroare! Fatală, de cele mai multe ori... (*Taină.*) Problema e, din ce aduni, cât oprești pentru tine și cât te lasă inima să dai la ceilalți.

Dacă nu împarți cum trebuie, ai terminat-o. Îți iau gâtul!

LUMINIȚA (*respirația tăiată*): Ai tăi?!

NEACȘU: Primii!...

LUMINIȚA (*își face cruce*): Doamne! (*Îi arată lui Maxim paharul gol din fața ei. Maxim îi umple paharul; Delia bea, fără să-și ia ochii de la Neacșu.*)

NEACȘU (*continuă confesiunea pe care o face în fața Luminiței, cu multă răbdare*): Economia de piață și Vorba dulce mult aduce, astea au fost dintotdeauna filozofia mea. Prieten cu toți, nu mă cert cu nimeni. Proștii dau grămadă, seară de seară, pe la toate televiziunile, să-i știe lumea întreagă. Pe mine mă știe doar cine vreau eu și cine trebuie să mă știe. Dar când oamenii mei vorbesc de *Dom' Virgil*, își scot pălăria!

LUMINIȚA (*Deliei*): Așa suflet bun are, că-l iubesc toți?

DELIA: Ai să ne cunoști și ai să înțelegi singură ce oameni suntem...

LUMINIȚA: Abia aștept!... (*Taie; sare din poveștile lui Neacșu.*)

Nici în reviste n-am văzut țoale ca ale tale!...

DELIA (*uimită*): Ai intrat în dressinguri?!?... (*Se stăpânește.*)

LUMINIȚA (*râde mulțumită de ea; arătând spre Neacșu*): N-a spus el să mă simt ca acasă? M-ai dat gata! Ai un gust...

First class! (*Lui Maxim.*) Ție nu-ți place?

Respectiv MAXIM: Muzeu! Țărți

LUMINIȚA (*lui Neacșu, semn către tablouri*): Da-s adevărate sau imitații?

NEACȘU: Mă vezi pe mine aruncând banii pe făcături?! Am omul meu care bate galeriile, licitațiile: unde apare ceva, am și luat.

LUMINIȚA: Dac-ar fi s-aleg ceva, zău dac-aș ști ce să iau...

DELIA: Nu-ți face griji. De comorile lui Gil nu se atinge nimeni.

NEACȘU: Să nu ne grăbim! Dacă totuși ar fi și-ar fi, ce ți-ar plăcea?

LUMINIȚA: Râzi de mine...

NEACȘU: Când e ziua ta?

LUMINIȚA: Întâi decembrie.

NEACȘU: Să spunem că vreau să-ți fac un cadou de ziua ta... (*Îi cade fisa.*) Întâi decembrie?! (*Luminița aprobă din cap. Neacșu începe să râdă de gluma lui.*) Un cadou de ziua ta națională!

LUMINIȚA (*ton serios*): Eu nu primesc niciodată cadouri de la bărbați la prima întâlnire...

NEACȘU: Dar de la a câta?... Hai să vorbim serios.

LUMINIȚA: Eu totdeauna vorbesc serios.

NEACȘU: Care e lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult?

LUMINIȚA: ...Cel mai mult?

NEACȘU: Cel mai mult și mai mult.

LUMINIȚA: ...Dar nu râdeți de mine.

NEACȘU: Nimeni nu o să râdă de tine... Promit.

(Lung moment de suspans: Luminița rămâne pe gânduri, privirea în jos, nu-i vedem fața; ceilalți trei cu privirea fixată pe ea. Nimeni nu respiră. Într-un final, Luminița ridică capul.)

LUMINIȚA (*triumfătoare, sfidătoare*): ...Dorulețu! (*Cei trei, stupefiați, nu scot un sunet.*) Cel mai mult și mai mult, eu îl vreau pe Dorulețu!

Respectiv MAXIM (*țâșnește în picioare; degajează doi-trei pași*): A dracu' să fii!

DELIA (*excedată*): E nebună!

LUMINIȚA (*lui Neacșu*): Ai spus că n-o să râdă...

NEACȘU (*și-a păstrat complet cumpătul*): Nu e nimic de râs...
Ai răspuns foarte frumos.

LUMINIȚA (*Deliei; cu părere de rău*): Te-ai supărat!

DELIA: Nuuu... M-ai luat puțin pe nepregătite...

LUMINIȚA (*cu subînțeles*): Tu, care-l cunoști așa de bine...
(*Spre Delia și Neacșu; abstracție totală față de Maxim.*) Îl iubesc! Îl iubesc și nu-l dau pe nimic la schimb!

NEACȘU: Și unde-i pericolul? Cine vrea să ți-l ia?!

(Delia îi face semn cu capul lui Neacșu; se toarnă din nou în pahare, lucru care se va repeta în permanență.)

DELIA: Noi n-am smuls un cuvânt de la Doru despre tine.
Spune-ne și nouă cum v-ați cunoscut, cum ați ajuns la iubirea asta, ca în povești...

LUMINIȚA (*tot mai binedispusă*): Facem un fel de *striptease*, nu?

DELIA: Gil ți s-a spovedit ca la preot!

LUMINIȚA: Pe urmă, e rândul tău!

DELIA: Unul nu scapă.

LUMINIȚA: Hai că începe să fie mișto!...

MAXIM: Ce prostii-ți mai trec prin cap!

LUMINIȚA (*Deliei și lui Neacșu*): Așa-mi taie elanul întotdeauna.

NEACȘU (*lui Maxim*): Nu ești cuminte, te scot pe terasă!

LUMINIȚA: Pe iubițel?! Păi, fără el nu are haz! Bine, hai să-i dăm drumul, dar...

MAXIM: E prea din scurt, Luminița e o fată emotivă...

LUMINIȚA: Roșesc toată, numai că nu fac pipi pe mine...

MAXIM (*Luminiței*): Hai să facem câțiva pași p-afară...

Respect
LUMINIȚA: Mă simt foarte bine.

MAXIM: ...și pe urmă ne-ntoarcem și ne jucăm mai departe.

LUMINIȚA: Toți să rămână la locurile lor: situația-i sub control! Iubi, hai să ne simțim noi bine. (*Îl așază pe Maxim pe canapea și se instalează în brațele lui. Ia un pahar, i-l duce la gură și îl obligă să bea.*) Așa... Deci a fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi... (*Semn lui Maxim să continue.*)

MAXIM (*cu maxilarul strâns*): ...Nu s-ar povesti!

LUMINIȚA: Dacă uit ceva sau le-ncurc, mă corectezi tu, da? A fost un boboc de fată. Frumooooasă, de mai mare dragu'! Țigăncuță! Da' nu una ca oricare alta... Țigăncuță... blondă!

NEACȘU: Cum adică?

DELIA: Tu!

LUMINIȚA (*lui Neacșu*): Uite-așa. (*Își etalează cu mândrie pletele lungi.*)

NEACȘU (*Deliei*): Se poate?

DELIA: Ești orb?!

NEACȘU: Eu credeam...

LUMINIȚA: Că-s vopsită! Gil, tot ce vezi la fata e la fel de cușer ca tablourile de pe pereții tăi! De mine nu se lipește nici vopseaua, nici siliconu'! Deci s-a făcut cum s-a făcut că bobocu' ăsta a căzut cu tronc la un cavaler, care nici el nu era de lepădat. Numai că bobocu', minoră, nu se putea duce de capu' ei, că părinții erau al naibii de mândri de neamul lor și o iubeau ca pe ochii din cap și de dat nu voiau s-o dea decât la unu' de-al lor...

DELIA (*s-a abținut cât a putut; izbucnește în râs*)

NEACȘU: Ce-i, dragă?

LUMINIȚA (*Deliei*): Stai un pic, că n-am ajuns la partea frumoasă...

DELIA (*hohote de râs, întinde degetul spre Maxim*): Tu?!... Tu???

NEACȘU: Ce-i cu el?!

DELIA (*eforturi să-și stăpânească o clipă râsul*): Cavaleru'!... Tu erai Cavaleru'?!?

Respect LUMINIȚA (*sincer admirativă*): Ești dată-n paști!

NEACȘU (*lui Maxim*): Și tu, Dorulețu?!?

MAXIM (*accent țigănesc îngroșat*): Și eu, mânca-ți-aș, și eu!
De ce n-aș fi?!

LUMINIȚA: E pe dracu' să-l pieptene! S-a jurat, s-a făcut în toate felurile: cu țoale, cu cântu', cu dansu', cu zula – degeaba! Ai mei l-au citit din prima și n-a ținut vrăjeala. Pe mine, în schimb, m-a dat pe spate și, când au văzut bieții de ei că nu mai e scăpare, au închis ochii...

NEACȘU (*trei cruci mari*): Dumnezeu să-i odihnească!

LUMINIȚA (*iși scuipe în sân*): Prost ești, Doamne! Au închis ochii și-au spus: *Mai bine o fată fericită decât una cu mințile duse de durere*. Uite așa a fost, și-am încălecat p-o șa și v-am spus povestea...

NEACȘU: Ta!

LUMINIȚA: A noastră, măi nea Gil, a noastră! Mânca-ți-aș nasu' tău de barosan!... (*Lui Maxim*.) Dacă mai e ceva, bagă tu restu', că mie mi s-a cam uscat gura...

NEACȘU (*vrea să mai deschidă o sticlă*)

LUMINIȚA: Da' altceva decât limonada asta voi n-aveți prin casă?

DELIA: Dă-i, dom'ne, o bere!

LUMINIȚA: Păi, ai berică la rece și ne umpli bășica cu zeamă d-asta?!

(Neacșu aduce câteva sticle de bere; Delia scoate dintr-o vitrină pahare curate.)

LUMINIȚA (*iși trece mâna prin părul lui Maxim*): Hai, că dăm clasă la toți... (*Lui Neacșu, care a deschis sticlele de bere și vrea să toarne în pahare*.) Nu strica berea-n pahare! (*Ridică o sticlă spre ceilalți*.) Sănătate și virtute, că cu restu' ne descurcăm noi!... (*Bea; Neacșu și Maxim beau din sticlă, Delia își toarnă și bea din pahar*.) Doamna tot doamnă!...

Respect DELIA (lui Maxim, țarjă): Trebuie să fi avut o nuntă *mișto*, p-ochii mei!...

LUMINIȚA: N-a fost nuntă țigănească, cum crezi tu, că nici ai mei nu-s făcuți cu degetu'. Au bătut palma, dar i-au spus: *Vrei fata? Ia fata. Da' parale nu pupi. Pui osu' la treabă și-ți ții muierea*. Așa c-am făcut nunta după buzunarul de-atunci al lui iubi, adică la *austeritate*! Abia după ce s-a apucat să dea lecții de tenis la cucoane am mai prins și noi puțin cheag...

NEACȘU: Ai tăi cu ce s-ocupă?

LUMINIȚA: Milițieni, din tată-n fiu.

DELIA: Tradiție de familie!...

LUMINIȚA: Noi suntem din Sintești, pe lângă Jilava. Unii s-au dus la Combinat, ai mei au ales pușcăria: întâi tataia, pe urmă taică-meu...

DELIA: Oameni cu palma grea!...

LUMINIȚA: Ba să știi că tata nu prea dă, mai mult cu-njurăturile le are. Iar de tataia se spunea că era om bun, chiar când pârnaia era plină de *foști*! La inspecții, totu' se făcea ca la regulament și atunci îi ardea, da' altfel nu era prea căinos de felu' lui. Avea un săculeț de piele plin cu dinți de aur de la arestați, pentru cum avea grijă de ei...

DELIA: Lasă-l în plata Domnului pe *tataia*! Destul!

LUMINIȚA: Dumnezeu să-l ierte! (*Ton de slujbă bisericască, vocaliză îndelung prelungită.*) Duuuuumnezeu să-l ierte!...

MAXIM (în picioare, în spatele Deliei, semn spre Delia și Neacșu: „s-a tăiat filmul, nu mai e nimic de făcut”). Gata! Pe noi ne scuzați! Mergem puțin acasă! (*O apucă de braț.*) Lumi, te rog...

LUMINIȚA (*iși smucește brațul și se eliberează fără niciun efort; spre Delia și Neacșu, cu tonul cel mai normal*): Nu v-a plăcut povestea mea?... Mă, voi chiar nu știți de glumă?! (*Începe să zâmbească, să râdă, Delia și Neacșu râd și ei.*